

«Вѣренъ на рѣчь-та си, той дойде наистина подиръ една недѣля и са пресели въ онази къщица, коя-то единъ четвъртъ часъ бѣше отстранена отъ село-то ни, недалеко тамъ отъ кестенена-та шума въ единъ хубавъ, уединенъ жгжлъ, тѣкмо за единъ челоуѣкъ, кой-то не го е страхъ отъ хайдуци, има си едно вѣрно куче за дружина, добри пушки въ долапа и пр. Но той не бѣше сама-та душа; той поиска сестра-та на Ерминия, Мадалена, да са пресели при него, да му готви и пере, и да пази къща-та, кога-то отидеше по ловъ. Нему не бѣше нищо добро освѣнъ тя, макаръ всякой да я отбѣгваше. Той знаеше, че нейна-та мжртва сестра му бѣше първа-та любовь и вѣрность, коя-то тя сама пожела да отиде подиръ му. И тѣй си живѣяха двѣ-тѣ души тамъ уединено въ онуй усамотено место, безъ да ги е грижа за цѣлия свѣтъ.

«Азъ му отидохъ послѣ нѣколко дни на гостие. Къща-та, въ коя-то живѣеше отъ време единъ старъ римски Нобилъ, бѣше още въ сжщо-то си състояние, стари-тѣ мебели пжлни съ пржсть и паяжина, връхъ кои-то нито Мадалена туряше ржка. Тя бѣше научена при майка си на още по-лошаво да живѣе въ порутена-та колиба и подъ стрѣха-та на кестенено-то джрво. Само въ затравяла-та градина бѣше понарѣдила малко и почнала да прави нѣкои фитарии за цвѣте-то, и да насѣе друго нѣщо; всички врата бѣха подновени и бравитѣ имъ и ключелки-тѣ поправени. Тя не е страдала отъ нищо друго. Тя сжнува постоянно на едно нападанье. Каза капитанина. «Сжница-та не обаждатъ всякога истина-та; рѣкохъ азъ; но той не ма чуваше. Той тржгна прѣдъ мене изъ стѣлаба-та нагорѣ, отвори познатия салонъ и излѣзохме на балкона, кой-то гледаше въ градина-та. Само въ тази едничка стая той живѣеше, имаше вжтрѣ единъ диванъ за спане, само много-то дупки въ стѣни-тѣ не можеше още да замаже, изъ кои-то мишки и гущери пролазаха. Пжрвия ми поглѣдъ бѣше на стѣна-та да забелѣжа свѣтли-тѣ му оржжия и защото и азъ обичахъ пушки-тѣ много, изглѣдахъ всички-тѣ на рѣдъ. — «Я са обжрни веднажъ насамъ, Анджело, рѣче ми той. — «Тамъ има още повече въ стая-та, кое-то повече ще ви интересира.» — Тамъ висеше единъ образъ отъ Ерминия, голѣмъ много, исписанъ до коленѣ, а тѣй живо бѣше живописанъ, що-то мене ма удари нѣщо тутакси въ сжрце-то. Щомъ отишли въ Римъ въ пжрви-тѣ дни още, той повикалъ приятеля си, кой-то билъ много искусенъ да живописва, да испише Ерминия, та едва било остало още ржка та ѳ и дрѣхи-тѣ